

пхтъ не правѣте! изгълча сърдито баятъ, па се обърнх къмъ Огнянова: Консуле, прощавай за труда, грѣшка станхло. Чакай, а какъ викахж оногова, окованиятъ!

— Голосъ.

— Да. Голосъ... Ти него да бѣше заржчалъ да го убѣсжтъ, по-добрѣ. Азъ тѣй бихъ направилъ... Ти не трѣбаше да слিশашъ женски умъ... Ама хубаво бѣше пѣкъ, пѣсенъта още по-хубава каза баятъ, като ставаше тежко.

Огняновъ го поздрави и излѣзе.

— Скоро ще чуешъ ти по-друга пѣсенъ и неж ще иж разберешъ безъ помощъта на бай Даменча, шушнеше се той, като минуваше изъ портата.

Но той не виждаше какъ зловѣщо го гледаше въ това врѣме онъ-башиятъ.

XVIII.

Въ Ганковото кафене.

Нѣколко деня, слѣдъ това произшествие, Ганковото кафене отъ рано, както винхти, пълно съ посѣтители, гърмѣше и димѣше. То бѣше сборния пунктъ и на стари и на млади, и тамъ се разисквахж общинскитѣ въпроси, и въсточниятѣ, и всичката вътрѣшна и външна политика на Европа... Единъ малкъ парламентъ. Но за сега прѣдставлението на Геновева бѣше още на дневенъ редъ и даваше най-много пища на разговоритѣ. То щѣше, впрочемъ, да ги занимава още за дълго врѣме и впечатлението отъ него щѣше да бжде по-дълбоко. Много се спирахж и върху бунтовната пѣсенъ, която пораждаше най-живи прѣпирни. Сега, при хладнокрѣвно размишление, мнозина осжждахж Огнянова, комуто останж вече името „графъ“, както се случва, въобще, съ всички любители актьори, които сж силно импресионирани зрителитѣ; сжщо и господинъ Фратю останж „Голосъ“. Даже тая заранъ, той, очуденъ срѣщнх намръщения погледъ на нѣкои почтени старци,